

Toespraak ter gelegenheid van de ondertekening van de Clusterovereenkomst Zorgpilot Zeist op 30 mei 2005.

Geachte mede-ondertekenaars, in het bijzonder mevrouw de Staatssecretaris, geachte aanwezigen.

Toen ik nu bijna tien jaar geleden besloot te gaan werken in de sector voor mensen met een handicap had ik niet kunnen vermoeden dat ik kennis zou gaan dragen van zaken als stankcirkels, rood-groenbalansen of de noodzakelijke breedte van een ecoduct om het edelhert weer op de Utrechtse heuvelrug terug te krijgen.

Maar zie: Veel heb ik in het kader van het immense project "Hart van de Heuvelrug" kunnen praten over de balans tussen rode en groene projecten en de financiële balans in het totaal van deze projecten. Belangrijke zaken, maar mijn motivatie en die van mijn collega's van Abrona en Altrecht, ligt in eerste instantie bij wat ik wil noemen de zorgbalans:

Deze balans geeft aan dat er een evenwichtig aanbod, in dit geval een huisvestingsaanbod, beschikbaar is voor de grote diversiteit aan zorgvragen van onze cliënten.

Het bijzondere aan de zorgpilot is nu dat er een huisvestingsaanbod beschikbaar komt in al zijn diversiteit, variërend van zorg in een beschermde omgeving tot aan zorg aan huis.

Abrona kan dit realiseren op haar terrein de Sterrenberg, Reinaerde in het Buurtschap op het Sanatoriumterrein, naast andere lokaties met een verscheiden karakter en ook Altrecht krijgt betere huisvestingsmogelijkheden ten behoeve van zijn cliënten met psychiatrische problematiek.

Op deze wijze wordt een forse stap gezet op de weg van wat ik wil noemen vermaatschappelijking op maat.

In dit verband voel ik de behoefte om lovende woorden te spreken aan het adres van de Gemeente Zeist. Zeist heeft op het vlak van de ruimtelijke ordening moeilijke besluiten moeten nemen en ook genomen.

In de diepgaande politieke discussies is echter de wens tot vermaatschappelijking van de zorg, omgekeerde integratie en integratie, nooit ter discussie gesteld.

Uit eigen ervaring kan ik zeggen dat dat soms bij gemeenten wel eens anders is.

In de discussies binnen Zeist, die zoals gezegd met name over ruimtelijke aspecten gingen, is ook door diegenen die andere keuzes hadden willen maken, gesteld dat met de ondertekening van deze overeenkomst het point van no return is bereikt. Ik denk dat alle ondertekenaars deze visie delen. Hewt is dan ook een prachtige middag.

Nog één punt wil ik onder de aandacht brengen.

Het onderhavige proces geeft nog eens aan hoe ingewikkeld is om in een drukbevolkte provincie als Utrecht passende huisvesting te vinden voor mensen met een handicap.

De ervaring leert dat zorgaanbieders zich zeer actief dienen op te stellen op dit punt. Het is mijns inziens een illusie om dit soort processen slechts over te laten aan cliënten of vertegenwoordigers van hen. Natuurlijk is alle hulp van Zorgkantoren en

gemeenten van belang. Duidelijk is dat blijvende majeure inspanningen van zorgaanbieders op dit terrein noodzakelijk zijn.

Tenslotte wil ik de Staatssecretaris danken voor haar steun voor dit project. Ik kijk uit naar de ondertekening. En daarna. Verder aan de slag!

Henk Brandt 30 mei 2005